

leš: „Kule Isak, minna maksan sulle pole rubla hõbbedat, kui sa sedda wassifikast mis lihhoni praego mo kääst ostiti, ilma temma någgemata wanfre pealt jälle taggasi tood! — „Hea melega“, ütles juut, kui teie agga maksate!”

Lihhoni sõiis rahholise melega eddasi, ta olli head kaup leitud ja rõmuštas ennast jubba ette selle tanno üle, mis ta meistri kääst saab ja nenda sedda teed, mis kaugelt ümber wäljade ühhe sure küra teggi, sõites, någgi ta korraga üht sabast kesi teed maas seiswad. „Mis paggan!“ mõtles ta „üks sabas! agga kus on siis teine? ühhega ei wõi ma ommeti keddagit tehha, sellepärast jago ta, ehk tulleb se kes tedda kautanud jälle taggasi otsima.

Nenda willistades täsfakiste eddasi minnes, någgi ta korraga teist sabast tee peal maas seiswad. „Oh tulline, seal on se teine!“ hüidis ta rõmoga ja kargas wanfre pealt mahha, „se on üks õn, kes neid ommeti peakse ärre kautanud ollema? nüüd pean ma agga uksi-

našte ka sedda esimest ärratoma, enne kui kegi teine tedda üles mõttab!“ Ta siddus hobuse aea külge kinni ja jooksis hea tüf maad sedda teed jälle taggasi ja leidis sabast sellesamma kohha pealt kus ta tedda jätnud olli. Rõmoga põris ta ümber ja läks taggasi, agga kui suur olli temma ehmatus, kui ta wanfri jure jõudis ja någgi, et temma kalliks wassikas kaddund olli! Ta jooksis ümber wanfre, watas wanfre alla, jooksis tee kõrwa mõsatisfo, sest nende paeldest mis wanfre peal seisis, wõis arwata, nago olleks wassikas ennast lahti rabbanud: „Mõtke se ja teine hüdis lihhoni täie suga „olleks ma neid tühje sapid, sapad olla lastnud ja omma teed koddoo pole läinud, agga mis nüüd, miska tahhan ma ennast meistre ees wabbandada! agga ilma wassikata ei tohhi ma ommeti mitte koeo minna sellepärast ollen ma jo wälja tulnud; kõrtsmikul nähti weel paar tükki ollewad, pean ümber pööрма ja katsma teist kaubelda.“

Ribbehappo näoga astus lihhoni jälle kõrtsi